

BÉKEHARANG

✦ HITMÉLYITŐ, ERKÖLCSNEMESITŐ ÉS ALKOHOLELLENES LAP ✦
ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 P, AMERIKÁBAN 1 DOLLÁR, EGYES SZÁM 20 FILLÉR

A betegség áldásai

Sokan vannak, akik a betegséget büntetésnek veszik. Ugy gondolják, hogy a bűn következménye a betegség és így nem is lehet, más, mint büntetés. Vannak azonban olyan emberek is, akik a betegséget a helytelen életmód következményének tartják és gondos életmód mellett a betegséget elkerülhetőnek vélik. De mint mindenben, úgy ebben a kérdésben is, az évek folyamán az ember változtatja nézetét. Ezt nem kénye-kedve szerint csinálja, hanem maga az élet és a tapasztalás kényszeríti rá. Mást gondolunk például egy kórházról, amíg esztendőnkön át betegeket látogatunk abban és mást, ha egyszer hirtelen minket visznek be oda és egy ideig magunk voltunk azok, akiket ott meglátogattak. Éppen így változik meg a véleményünk a betegségről is, ha sok esztendei gondos és tudatos óvatosság után betegszünk meg, olyan betegségben amelybe emberi számitás vagy tudomány szerint egyáltalán nem kellett volna beleszünk. Ha betegek vagyunk, semmiféle bölcselkedés nem használ. A betegség jön és meggyakran egész titokzatos módon. Senki sem mondhatja, akár milyen józanul él, hogy nem lesz beteg. Ezért jó, ha mindenki megnyugszik abban a lehetőségben, sőt fel is készül erre, hogy ő is beteg lehet, talán éppen abban a pillanatban, amikor legkevésbé várja.

A betegség sohasem jelenik meg kívánatos formában. Tőle mindenki fél. Kevesen gondolnak arra, hogy Isten a betegséget is felhasználhatja akaratának nyilvánítására. Ezért mégis csak ez a magyarázat látszik hihetőnek. A legfőbb jó a földön: Isten akaratának ismerete. És ha valakinek Isten csak a kórházban vagy a betegszobájában tudja érthetően megmondani valamely gondolatát, úgy egyenesen odaviszi őt. Akik Istent szeretik, minden javukra van. Nem büntetésről van szó, hanem áldásról. Gyakran olyan ember is, aki féli Istent és szolgájanak vallja magát, annyira elmélyed a különböző munkákban, hogy nem is veszi észre, mennyi emberi elgondolás és akarat duzzasztja élethajójának vitorláját.

Milyen önérzetes, milyen büszke gyakran egy ember, mikor egészséges és azt gondolja semmi sincs a világon, ami utjába kerülhetne. Minő terveket csinál egy-egy ember magának, egészen szepeket és jókat, Istennek szolgálatában emberek javára és egyre csak mint egy hideg zuhany jön a betegség — gyakran maga a halál. Egypárszor állottam meg magam is olyan emberek halálhírére, akik mindnyájunk véleménye szerint áldott munkások voltak és a világnak szűk sége volt reájuk. És mégis, az aki az egyedüli Hatalmas, az egyedüli Kormányos másként gondolta és másként intézkedett.

Ezért áldásos az olyan betegség, amely Isten gyermekeit sem kerüli el. Senki se gondolja, hogy valamit tud. De senki sem gondolja azt sem, hogy valamit csinál. Itt a földön egyedül Isten dolgozik. Minden az Ő egy igaz és jó akarata szerint történik. Mi emberek csak szerszámok vagyunk. Egy kalapács, ha még oly jó és szép, sohasem fog egy még oly kis házat sem építeni. Egy ásó, ha még oly alkalmas és fényes is, sohasem fog egy még oly egyszerű fűszálat is a földből elő hozni. Egyszerű szerszámok, melyek magukban semmit sem csinálhatnak. Isten veszi kezébe a szerszámot tetszése szerint és újra le is teszi tetszése szerint.

Ez az igazság egy kissé lealázónak látszik némelyek számára. Különösen kellemetlen ez olyanoknak, akik nem csak a maguk, de mások szemében is becsültek. Mi emberek könnyen kirajzolunk magunknak valamit és jaj annak, aki keresztelni meri tervünket. Majd mi megmutatjuk azt, hogy Isten a mi pártunkon van és a magunk akaratának kell végre is diadalra jutni. Milyen jó, milyen áldott az a megismerés, hogy Isten nem szorult reánk. Isten nélkülünk is boldogul. Isten akárkit kézbe vehet, és Isten akárkit le is tehet, az Ő kifürkészhetetlen akarata szerint. Ez ellen nincs felebezés. Csak egyetlen egy van, a megnyugvás: Legyen meg a Te akaratod.

A betegség, mint minden más, jó és rossz, csupán eszköz Isten kezében, nekünk, gyarló nyomorult és bűnös emberek javára és üdvössé-

gére. Nem tudánk-e megköszönni Istennek a még oly nagy fájdalmakat is, amelyeket betegségünk idejében el szenvedtünk, ha e fájdalmak minket kicsinnyé, aláztatossá tettek? Nem tudánk-e megköszönni a kórházban töltött csendes napokat, amikor azok Isten csodálatos hatalmát és még csodálatosabb utjait mutatták meg nekünk? Igen. Hála legyen Istennek, hogy sem a fájdalom, sem a nyomorult voltunk látása, minket tőle el nem választanak, De még inkább hála Neki azért, hogy az a nagy munka melyben állunk, nem a mi csekélységünktől függ, hanem hogy mi csak Isten kezében eszközök vagyunk, melyeket Ő hol kézbe vesz, hol pedig letesz, aszerint amint ezt Ő jónak látja. Dicsőség Istennek ezen megismerésért.

A betegségnek ilyen és más áldásai is vannak. Itt is csodálatosak Istennek utjai. A legnagyobb mégis az, hogy Isten beszél hozzánk a betegségen át is. Tanuljunk meg reá hallgatni és ne írjuk elő Neki, hogy hol és mit mondjon nekünk. A fő, hogy Isten hangját, mint egy szerető édes Atya hangját halljuk meg egészségben és betegségben egyaránt.

T.

A folyóvizek mellé ültetett

Zsoltár 1, 3.

Amilyen hatalmas és zöld a legyező pálma ágazata, olyan az öreg fűzfa koronája is. Sok vad bokor és a nap hevétől elszáradt fű körében frissen diszeleg ez. Gyökérzetét mélyen leereszti a nedves földbe és onnan szívja és issza, issza és szívja magába az üdítő nedvet. A Mindenható örök törvénye ez, amely szerint élet és erő támad mindenfelé. Miután csak gy fűzfa, nem kínálja a szomjas utást üdítő gyümölcscsel. De azért mégis van életnedve, életereje, ami áldást jelenet számunkra is. Mit csinálna a kosárfonó fűzfavessző nélkül és mit kezdene el a háziasszony vagy a pék-fiu kosár nélkül? A folyóvizek mellé ültetett.

Angliában Hanipton-court kastélyának kertjében áll Európának, talán az egész világnak legnagyobb szőlőtőkéje. Mint vesszőt 1769-ben ültették el és most egy melegházat építettek föléje. Már 1800-ban 2000 szőlőfürt termett rajta. Jelenleg a tőkének legnagyobb vastagsága 45 hüvelyk és faágának hossza 114 láb. Negyvenöt-estendő óta évekint átlag 2300—2500 fürtöt terem, melyek mindegyike egy font súlyu. Honnan e termékenység és életerő? Azt hitték, kedvező fekvésétől vagy a jó talajtól van, de a gondos ápolásnak is tulajdonították. De a dolognak betű szerint mélyebb okai vannak; kutattak utána és felfedezték, hogy a tőke gyökerei 30 lábnyira hajtottak és a Themze folyó medréhez jutottak. Innen a vízből és iszapból nyeri erejét és gazdag-

termékenységet. A rendkívüli szőlőtőke a folyóvizek mellé ültetett.

A zsoltáriró az embert összehasonlítja ilyen gyümölcsfával. Nem minden embert. Csak egy különös fajtáját. A mélység embereinek kell lenniük, akik zöldellenek, mint a pálma és még ha megöregsznek is, mégis virágozni, gyümölcsözni és zöldelleni fognak. Álhatatos emberek, akik nem könnyen lankadnak el,

ha a bánat tüze forrón ég,
nehézségektől környezve, melyeket
senki nem ismer

akkor a pásztor üditi fel őket és
boldogok az Ő kebelén.

Ugy állanak ott a gyülekezetben, az istenfélők sorában mint egy hatalmas tölgy, akikhez örömmel csatlakoznak és bizalommal, mások is. Olyan napokban is, amikor az ördög uralkodik és mindent legyőzni törekszik, látjuk az ilyen istenembereket

nem járni a gonoszok tanácsán,
nem állani a bűnösök útján,
nem ülni a csufolódók székében.

Távol a lusta könnyelműségétől, idegenül a kegyhajhászó fecsegéseitől, elfordulva a kártya és erős italok kerekasztalától nyereségnek tekinti Krisztus gazdagságát. Az isteni kinyilatkoztatás gyöngye, a Szentírás, ama kincs, amelyhez hasonló nincs. Gyönyörűsége van az Ur törvényében és az Ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal. Olyan gyönyörűség az, melynek miatta senkinek sem kell elpirulnia, olyan élvezet az, amelyből büntetlenül vehetjük ki részünket és nem kell érte drága sarcot fizetni. A szomjas léleknek kielégülése az, amely nem ígér sokat, hogy azután üres szívet hagyjon hátra, mint a világnak számos élvezete. Isten ígéjében a Lélek a magastól áramlik le rája és a magasba emeli. Imádkozva lapozgat abban, keresve az Írásban és örök életet találván, virágzó, gyümölcsöző életet. Ha a kutató nem is fogja benne egyszerre a bölcsesség valamennyi kincseit megtalálni, ha úgy jár, mint egykor Illés növendéke — mikor először volt fent a Karmel csucsán, még nem látott semmi ujat. De amikor a próféta megbízásából kétszer tekintett ki, akkor látta meg a tenyérnyi nagy felhőt és hamarosan megtelt az égbolt fekete felhőkkel és az égből leesett az eső és a föld meghozta a gyümölcsét.

Keressetek és taláni fogtok. Így halad a kutató erőről erőre, világosságról világosságra. Kempis Tamással vallja nemsokára: Sehol sem találok édesebb békességre, mint egy csendes helyen a drága bibliával.

Alázatosan olvasd az Igét,
hittel fogadd el,
őszinteséggel gondolkozzál felette,
akkor cselekszel jól.

A zsoltáriró az ilyen íraskutatót boldognak mondja. Ugyanis elrejtett forrásokból iszik, az ilyen, abból fogyaszt, amit az Ur mond. »A Te igéd bölcsé tesz engemet. A Te bizonyosságaid

Haz én tanácsosaim. Ha ez a boldog az isteni »Legyen«-t olvassa, hamarosan megtalálja mellette a megerősítő »Lőn«-t. Ily erős az isteni mindenhatóság, amely ezen könyvet kezébe adta. Ha a szent lap Bethlehem csendes legelőiről vagy Getsémané mély éjszakájáról beszél, ha Isten hatalmas dolgairól mond valamit, amint azok Jézus életében váltak láthatókká, akkor ujjong a szive és boldog gyönyörűségben énekl: Az én barátom az enyém és én az övé vagyok. Ha szembe tekint az apostolok bizonyágtételeibe, akkor Krisztus nagyságáról és dicsőségéről támad sejtelve, úgy ahogy a jelen idők egyetlen könyve sem rajzolhatná azt meg értelmesebben és szebben. Szerzet van itt az égből, megváltás és megbocsátás, megbékülés és béke. A tiszta ég lemosolyog az elitélre: Isten Krisztusban volt és megbékítette a világot. Itt végtelen idők és világok távlata nyílik meg, ha olvassa: Krisztus a gyülekezetek feje, a fő minden felett... Ő uralkodni fog, amíg minden ellenségét lábainak számolya elé teszi. És akkor, ha az Atya mindeneket a Fiu hatalma alá helyezett, a mindent megváltó Fiu a megváltott világot vissza fogja adni az Atyának, hogy Isten legyen minden mindenekben.

Ki mondhatja meg, vagy ki foghatja fel?

Az isteni könyv csendes, imádkozó olvasása közben táplálkoznak erejének erős gyökerei. Ez az ő eledel, lelkének legnemesebb tápláléka. A belső érzék itt fürdik meg Isten dicsőségében, az Ő fiáéban és gyülekezetében. Mily jól vagyok, hogy örülök. Sokkal, végtelenül sokkal többet talál, mint a zoltáriró a »törvényben«, a Jézusban hívő az evangéliumban. Valóban a kegyelem izenete, Isten magas szentélyéből. Az Isten írott igéjébe vetett hit, horgonyvá lesz számára, amely soha el nem török. Naponta iszik az ő szeretete Jézus szeretetéből, mindig szolgálva, áldozva és szenvedve érte, aki őt szerette. Az ő reménysége örömteljes és örömet okoz. Mert Isten és az Ő ujra eljövő Fia ennek alapja. Ellenségeskedésben és szükségben is csendes marad az Ur előtt és Reá vár.

Ilyen boldog ember az, aki nem jár a gonoszok tanácsán, hanem az Ur törvényében van gyönyörűsége. Olyan ez, mint Jób, aki a kételkedés hosszú szárazsága után, új életbőségbe jut. Róla olvassuk: És az Ur jobban megáldá Jób, mint annak előtte és élt még 140 esztendeig. Igen, »és ha megöregszennék is...« És Wesley János 88-ik életévében ugyanolyan szellemi frissességben prédikált, mint első szeretetének idején. A Szentírás állandóan vele volt, akár gyalogolt, akár lovagolt. Bárcsak a kedves olvasót is elkísérné mindenhová e könyvek könyve és vigasztalná és oktatná, erősítené és megszentelné őt mindenkor, mint az igazságnak és az életnek Igéje.

T. O.

A haláltánc

III.

De egy alkalmas nap jöttével, mikor Heródes a maga születése ünnepén nagyjainak, vezéreinek és Galilea előkelő embereinek lakomát ad vala és ennek a Heródiásnak a leánya beméne és táncola és megtetszik Heródesnek és a vendégeknek. Monda a király a leánynak: — Kérj tőlem, amit akarsz és megadom neked. — És megesküvék neki, hogy: — Bármit kérsz tőlem, megadom neked, mégha az országom felét is.

De egy alkalmas nap jött. »Herodes« születésnapja volt az az alkalmas nap. Azon a napon a nap épen úgy emelkedett az ég peremén és világított éltető sugaraival, mint máskor. Ugy indult, mint minden másnap. De mégsem egészen úgy. A királyi palotában nagy sürgés-forgás volt. Ünnepségre készültek. A király születésének napját ünnepelték. Ugyan ki gondolna ilyenkor a halálra, vére, bosszura hóhérra? Mindenkinél örülni kell, hiszen ez örömnep. Nem hallottad még, vagy talán már magad is tapasztaltad, hogy milyen gyakran indul olyan semmitmondóan egy-egy nap és mennyi rendkívülit hoz számodra? Hányan inkulnak el közömbösen napi munkájukba, unottan fogván magukat az élet igájába. Nem várnak semmit azt gondolván, hogy bizonytal ez így úgy fog eltelni, mint a tegnapi és a tegnapielőtt és amint leperog majd a holnap is, míg egyszer eljön, — majd talán valamikor évek múlva — az utolsó. Pedig nem így történik. Talán délben már a hullakocsi szállítja el munkahelyéről. Hányan ültek már vonatra, mint ültek már olyan sokszor, de egyszerre egy kis csavar meglazul valahol és recsegés ropogás és ez volt az utolsó ut. Igen, mulnak a napok, s reggel nem tudjuk, hogy mit hoz az este. Megkérdezhetem tőled, kedves lélek, hogy ennek a tudatában jársz-e? És ha az egymás után pergő napokat úgy akarod fölhasználni, hogy bölcs szívhez jusdál? Azután egy-egy nap mennyi nem várt örömet is rejthet magában? Mennyire tapasztalhatod az Ur közelségét és erejét? Este bánat száll be hozzánk, reggelre öröm, — mondja a zoltáriró. Tegnap még csüggedten lemondtdl valamiről, mára már váratlanul teljesült a vágyad. Egész nap fáradtan jártál és tested elgyöngült, lelkierőd ellankadt és este talán csüggedten, mint aki semmit nem remél még egy istenitiszteletre és mennyi üdülést hoz számodra. Kedves lélek, készen vagy-e elfogadni, hogy a nem várt örömeiket és ajándékokat, mint a gyászt és a fájdalmat? Az Urral való közösségnek nagy áldása, ha a váratlan fordulatok idején is ismerős vagy a bővölködéssel és szűkölködéssel és bár balról támadás és jobbról öröm érjen, az Urban vetett hited és reménységed meg nem inog, ha-

nem egyforma és lankadatlan erővel gyökereznek Jézusban.

Ez az »alkalmatos«-nap, egy születésnap szép ünneplésének indult. Természetesen egy lakomával kapcsolatban. De a lakomát egy kissé hangulatossá kell tenni. Nem lehet lealacsonyítani egy egyszerű táplálkozási műveletté. Egy kis zene is kell, no meg egy kis tánc is. Salome olyan szépen tud táncolni. Hadd lássuk. Hiszen mi van egy táncban? A fiatalságnak egy kis kedvtelése, melyet lehetetlen tőle elvenni. Ez a vélemény ma is. Nem hallottad még? Vagy talán te is azt mondod? Mi van egy táncban? Ártatlan mulatság. És megtelnek a tánciskolák. Sok szülőnek alig jut betevő falatra, de a tánciskolára kell telni. Kell, mert ott köthet a leány ismeretséget és a férjhezmenés reménységének egy helye. Amit Isten egybeszerkesztett, azt mondja Jézus. De az emberek maguk erőlködnek. A bíróságok alig győzik a válópörököt és válóságos sportot üznek egyes, erkölcsileg megfeneklett lelkek, abból, hogy minél gyakrabban és minél pikánsabb részletekben bővelkedő válópörökkel foglalkoztassák a bíróságokat és a sajtót.

Kérdezd meg, hogy hol kezdődött az ismeretség? Kilencven százalékban szórakozás közben, tánciskolában, vagy az uccán. Mily egyszerűnek látszó szórakozás hozott már szomorúságot, gyátszt vagy szégyent egy-egy családra. Hány születésnap, vagy névnapi mulatság végződött már halállal, vérrel, majális erkölcsi zülléssel. Nagy szeretettel kérlek azért, szokj le az ilyen védekezésről, hogy:

— Az ifjuságnak ki kell tombolni magát. Nem lehet mindenki apáca.

Hidd el, hogy ez nem keresztényi beszéd. Gondold meg, hogy Jézus előtt meg mernél-e jelenni egy bálteremből, izzadtan és csapzottan a táncból? Gondold meg, hogy megszentelné-e Ő a táncot? Szeretnél-e tánc közben meghalni? Ugye nem. Akkor kérd meg Megváltódat, hogy szentelje meg szórakozásaidat is. Adjon erőt, hogy üdülésre szánt idődet is jelenlétében merd eltölteni. Mennyi Isten gyermekeit elszomorító szórakozás van. Gondolj csak egy cirkuszi előadásra. Valamikor én is nagy élvezettel néztem a légtornászok mutatványait. Nem kerülhetett szinre egy-egy új műsor, hogy én azt meg ne nézzem. Ez csak igazán ártatlan mulatság? Így mulattam évtizedekig a bohócokon, izgultam a birkozóversenyeken és a halálugrásokon. Azután egy »alkalmas« napon megismertem Jézusomat. Nem a cirkuszban találkoztam vele, hanem a csendes magányban, midőn afölött tűnődtem, hogy mi értelme is van az életnek. És amikor ezt az értelmet semmiben sem találtam, akkor megjelent Ő maga, mint az Élet, hogy teljesen betöltsé életemet. Míg én a földön kutattam, Ő szeliden megfogta az államot, fölfelé emelte, mint mi szoktuk a kisgyermekékét, ha azt akarjuk, hogy szemünkbe nézzen és fölfelé irányította tekintetemet. Azután rátette ujját szórakozásaimra is, köztük a cirkuszra és szeliden így szólt:

— Hát olyan sovány a te lelkivilágod, hogy embereknek kell életüket kockáztatni és bukfcencet vetni, hogy te egy kicsit felüdülj? Mond csak, jól esne neked, ha a te apádnak kellene öregember léteére mókázni és nagyokat nevetnének rajta, mikor tudod, hogy szegény inkább pihenésre szorul, mint arra, hogy bukfcencet hányjon. Mikor tudod, hogy inkább sirni volna kedve, mint nevetetni. Óh ne légy ily szegény, nyomorult lelkivilágu, hanem akard bennem találni örömet.

Igen, kedves lélek, gondold meg, mennyi könny, szomorúság, nyomorúság tapadhat ahhoz, amin te szórakozni akarsz. Ha valóban keresztény akarsz lenni, nem lehetséges, hogy csak egy-egy órát is elcsipj és ne akard Jézussal tölteni. Azután ime, legyen e történet intő példa számodra, hogy egy-egy vidámnak — de nem Jézusod jelenlétében — induló mulatság, mily szomoruan végződhet.

A fölcsigázott vágy és képzelet hamar bőkezű lesz. Így volt Herodesnél is. Annyira megtetszett neki a tánc, hogy szinte önfelédten esküdt: — Bármit kérsz, megadom. Kérj tőlem, amit akarsz. — Mindent képes odaadni egy táncért, társaságért, szórakozásért. Odaadják a szülők nyugalma, amikor pénzt követelnek a szórakozásra, vagy amikor éjjel jönnek haza: odaadják a szülők iránti tiszteletet, anyjuk mosolyát, a családi békét a szenvedélyért, szórakozásért, odadobják a becsületet, a jövőt a sportért, kártyáért, lóversenyért.

Óh, hány fiatal lélek adott már oda mindent azért, ami rabul ejtette, ami neki megtetszett és szenvedélyévé vált. Te nem voltál még ilyen bőkezű szenvedélyeiddel szemben? Ha valami megtetszik és akarjuk, nem drága, nem fáradság érte küzdeni és lemondani. És Isten országáért sokszor mily nehezen mozdulnánk. Hány ember egy-egy megszokott korcsmától nem sajnál időt és hosszú utat, míg Isten igéjéért husz perc gyaloglás — messze. Egy mozi- vagy színházjegyért szívesen ad pengőt is, de Isten országára fillér is alig jut. Mily sokan egy ponyvaregényért fél-éjszakájukat áldozzák föl, de egy-két verset olvasni Isten Igéjéből, fáradtak és álmosak. A világ bármit kér, azt örömmel adják az emberek. Kérj, amit akarsz! És az ital kéri az egészségedet, a békét, a tánc a tisztaságot. A ponyvaregény a józólést, az esti nyugalma, a túlzott sport az egészséget, a kártya, a lóverseny az utolsó fillért és a becsületet. Óh, kedves lélek, vidd vissza a világnak tett bőkezű ígéreted. Látod, eddig is mennyit adtál és mondd meg őszintén, hogy mit nyertél? Ne a bűnnek, hanem Jézusodnak mondd, hogy kérj, amit akarsz. De ez ne csak egy ígéret legyen, hanem komoly valóság. Hányan ígérték az Urnak, azután visszavonták. Azt mondták Jézusnak: — Kérj, Uram, amit akarsz és én odaadom. — És Jézus ekkor rámutatott dolgokra, amelyeket el akart venni. Egyiknél az érzékenységre, másiknál a hazug nyelvre, harmadiknál a tisztátalan érzelmekre, a szennyes

szivre, a negyediknél a haragra. És így tovább. Szeliden rámutat és kéri, add ide és olyan kevesen adják tényleg oda neki azt, amit kér. A gazdag ifju is ígért, de amikor Jézus a pénzre mutatott, szomoruan elment, mert az már sok lett volna.

Tudod te Jézusnak mondani: — Uram, kérj amit akarsz, bármit kérsz, odaadom, csak benned gyönyörködhessek, élhessek és szent vezetésedet tapasztalhattam?

Liebstöckl.

Csak egy kis fiók

III. Frigyes német császár, még mint trónörökös, meglátogatott egy tanítóképzőt és a legaprólékosabban megsejmelte azt. A növendékeket bemutatott neki. Üdvözölte őket és barátságos, bátorító szavakat intézett hozzájuk. Azután egy növendékhez lépett és fölszólította, hogy az egyik szekrényt nyissa ki, hogy az abban lévő rendben gyönyörködhessek. Az ifju szeme boldogan felcsillant erre az őt ért megtiszteltetésre és a trónörökösnek odanyújtotta a kulcsot. Fokról-fokra a legnagyobb rendet találta és a magas vendég már megfordult, hogy megelégedését kifejezze. Ekkor tekintete egy kis rekeszre esett, mely eddig tekintetét elkerülte. Amint ezt a fiókot föl akarja nyitni, elsápadt az ifju.

— Nos, nem szabad ide belenézni? Nem akarok az ön titkába belepillantani. — A fiók zárva maradt, de a remélt dicséret elmaradt és a trónörökös szótlanul otthagya a nyilvánosan megsejyénített ifjut.

Minden a legnagyobb rendben volt eddig a kis, csekély fiókokkáig és ez az egy hiba mindent értéktelenné tett. Mit tartalmazott ez a fiókocskák? Számos dolgot, amelyeket az intézetben tartani szigorúan tilos volt, s amelyek az ifjut nagyon rossz hirbe hozták volna. Rajtuk is egykor az Urnak mindeneken átható tüszemei fognak nyugodni. Örölsz, hogy mindent megmutathatsz neki? Vagy reszketsz attól, hogy egy kis fiókot fölnyit? Akkor még ma iparkodj rendet csinálni.

Miért nem mondhatja ön — „Amen”?

Finneyhez, az ismert amerikai prédikátorhoz egy napon egy idegen ment látogatóba, aki szemelláthatólag nagyon nyomoruságos lelkiállapotban volt és aki elmondotta, hogy a legutóbbi esti prédikáció nagyon meggyőzte őt bűnös voltáról.

A prédikátor a Jézus Krisztusban való váltásról és az üdvösség útjáról beszélt, amelyre a látogatót vezetni akarta. Az összetört ember

szíva biztosította Finneyt, hogy mindenre kész, hogy az Urnak átadott életet élhesse; tudomása szerint semmi nincs életében, amit át ne tudna adni.

— Jó — mondotta a prédikátor —, nos, akkor együtt imádkozunk és mindent megmondunk az Urnak. — És imádkozni kezdett. — Mennyei Atyánk, te látod ezt a férfit; ő a Tied akar lenni és ez órától mindenben engedelmeskedni akar Neked.

— Amen — mondotta az ismeretlen.

Finney folytatta: — Uram Jézus, ő neked akar mindent adni; feleségét, gyermekét és mindent, amit vagy akit szeret.

Megint egy hangos »Amen« hangzott a töredelmes bűnbánó ajkairól. A prédikátor tovább imádkozott:

Ő kész munkáját és foglalkozását átadni neked és csupán csak a te dicsőségedre munkálkodni.

Mély csönd. — Amen — mondta végül Finney. Majd az idegenhez fordulva, kérdezte:

— Miért nem mondja ön most: Amen?

— Mert az Ur az én foglalkozásomat nem szívesen venné át, — felelte az idegen, — nekem ugyanis pálinkafőzdelem van.

Kedves lélek, nincsenek dolgok az életben, amire sem te, sem az Ur nem mondhattok — Amen?

(Ford. L. J.)

Strófák Isten dalaiból

(Márk. 6:21—23.)

Ítéld meg engem, óh Isten és oltalmazd meg ügyemet az irgalmatlan nemzetség ellen; az álnok és hamis embertől szabadíts meg engem. (43. Zsolt. 1.)

Lehet-e Isten gyermekének e háromnál komolyabb és fontosabb kívánsága? A világ mást kér. Örömeiket, pénzt, egészséget, dicsőséget. Van, akik azt kérik, hogy valamely sportversenyen nyerjenek, vagy szépségkirálynők lehessenek. A legbotorabb és legeggyűzőbb kívánságok sokasága hagyná el az emberek ajkát. De mi vegyük fontolóra e három kérést és egy szent vizsgálaton keresztül azt látjuk, hogy ez a fontos.

Az első. Ítéld meg engem, óh Isten. Már itt hozzuk magunkat ítélet alá, már most akarjuk Istennel való ügyünket tisztába hozni, hogy amikor az örökkévalóságba érünk, akkor rendbe legyen. Ítéld meg, hogy örvehdhessünk a szabadság örömeinek. Szabadságnak bűneinkből és bűneinktől és hogy az Ur Jézus bűneinket eltörölte. Ítéld meg és lásd szándékunkat és akkor nem az emberek véleménye lesz életünkben a döntő, hanem Te, Uram.

A második kívánság, hogy: Oltalmazd meg

ügyemet. Mily dicső kérés! E kérés záloga annak, hogy csak olyan ügyeink vannak, amelyekre merjük az Ur védelmét kérni, merünk eléje jönni. Mily sokan nem kérhetik ügyeikre az Ur oltalmát, mert bűnös, titkos, szegyenletes. Boldog az, ki minden ügyére védelmet kérhet Istentől. Az Ur oltalmazza ügyünket az emberek előtt: — Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk? — Istenben bizom, nem félek, ember mit árthatna nekem? És valóban, legyünk mind ezektől függetlenek. Ne emberi szó, ijesztés, vélemény, de Jézus legyen a döntő és merjük ő elé hozni ügyeinket.

A harmadik kívánság: álnok embertől szabadíts meg. Elsősorban szívünket tisztítsa meg az Ur, hogy ne önmagunkban hordjuk az álnok embert. Azután, az álnok emberektől sokan maguk akarnak megszabadulni, de nem tudnak. Az álnok és hamis embertől tulajdonképpen csak az Ur szabadíthat meg, mert magunk sokszor nem is ismerjük fel az álnok embert, hiszen éppen azért hamis és álnok, hogy a maga valóságában ne lássuk. Hízeleg, kegyeskedik, részvétet mutat, de kaján, kárörvendő, ha kitarjuk szívünket és csalódunk, mert visszaél bizalmunkkal. Legyen szent kívánságunk az Ur vezetését és oltalmát kérni utunkon, mert csak akkor járunk boldog biztonságban és világosságban és akkor nem kell bánkódnunk balga tévedéseink, nyomoruságaink miatt.

I. j.

Egyszer egy ifju megkérte Diogenest, hogy a bölcsészetben oktassa őt.

— Jól van, fiam — mondta a bölcs —, de előbb ismerni akarlak. Ime, itt van egy csomag, vedd magadhoz és kövess engem.

Az ifju fölvette a csomagot, de a forgalmasabb uton szégyelte azt cipelni, hát eldobta és odébb állt. Nemsokára találkozott vele Diogenes és mosolyogva így szólt az ifjuhoz:

— Ugy-e fiam, az az ormotlan csomag elrontotta barátságunkat? Te szegyenkezve eldobtad azt és ezzel megmutattad, hogy nem vagy alkalmas a bölcsészet tanulására.

*

Sokan így vannak a keresztényi életben is. A mély bölcsességet akarják kutatni, de még a szerény, alázatos szolgálatot sem akarják megtanulni.

A legtöbb ember soká akar élni; de az a különös, hogy senki sem akar — megöregedni.

(Sziif)

Egy görög bölcs azt mondta: — Az öregeket nem szabad megbántani, mert hiszen mindenki szeretne magas kort elérni. Már pedig képtelenség azt másokban ócsárolni, amit az ember önmagának is kíván.

(Bion.)

...de bélpoklos volt

»És Naamán, a siriai király sceregének fővezére, az ő ura előtt igen nagy férfiú és nagyabecsült volt, mert általa szabadította meg az Ur Síríát; és az a férfi vitéz, hős...« (II. Kir. 5. 1.)

Egy emberi életnek összes napos oldalait mutatja be nekünk az idézett vers. Sőt egy kis elmélkedés és hasonlítgatás után az az érzésünk támad, hogy Naamán a sorsnak nagyon becézett gyermeke volt. Kortársai közül hányan irigykedhettek reá. Az emberi természet századokkal ez előtt is éppen olyan gyarló volt, mint ma. Nagyon nehezen tudjuk elviselni, ha szomszédunknak, barátunknak, vagy munkatársunknak szebb háza, több pénze, jobb egészsége, nagyobb órabére, stb.-je van, mint nekünk. Vérünkben van ez a hasonlítgatás.

Ha a föntidézett vers Naamán egész élet-történetét tartalmazná, bizonyára nem került volna bele neve a Szentírásba. Ez a földi dicsősége, jóléte, nagy hirneve halálával letűnt.

Életének másik, sokkal értékesebb oldalát csak rövid három szó jellemzi: »...de bélpoklos volt.« Milyen sötét képet nyújt az előbbeni nap-sugarashoz képest ez a három szó. Gyógyíthatatlan betegség! Bármilyen más érte volna ezt az embert, az ő összeköttetései, nagy befolyása és nagy tekintélye révén sikerült volna neki kiutat találni. De ettől a betegségtől a világ leghíresebb orvosi tekintélye sem tudta őt megszabadítani, minden emberi segítség végére jutott el az az ember, aki eddig talán ezt aszót: »lehetetlen« saját tapasztalatból nem ismerte.

Mi tévő legyen az ember ilyen helyzetben? Sokan teljesen céltalannak látják tovább élni és véget vetnek életüknek. Vagy ha nem is szánják rá magukat ilyen végzetes tetre, keserűséggel, Isten és ember ellen zúgolódva hordozzák terhüket.

Eme főember esete iskolapéldája annak, hogy Isten mit akar adni az embernek csapásokon, nehéz életvezetésen keresztül. Istennel szeretetnek és nem haragnak gondolatai vannak velünk és pedig mindenkivel külön-külön. Ha saját életembe tekintek, akkor csak hálára indítja szívemet, hogy Isten mennyi áldást adott éppen e nehézségeken keresztül, amelyeket nem szeretném nélkülözni életemben.

Olyan gondolatok, amikor azt hisszük. — mert a látszat azt mutatja, — hogy Isten mostoha-gyermekként kezel bennünket, a sátán sugallatai. Ilyesmit sugott már Éva fülébe is, pedig boldog paradicsomi állapotban élt Adámmal.

Az is tény, hogy a kiutat ilyen szorult helyzetből nem találjuk meg olyan könnyen. Le kell szállnunk az önteltségnek magas lováról. És talán eddigi tapasztalatainkkal ellentétben, egyszer igazán az Urhoz fordulni és várni az ő segítségére.

A zsidó rabszolgaleány hívta fel Naamán

H I R E K

figyelmét erre a kiutra. Mennyi akadályt kellett ennek a főembernek leküzdenie, míg erre az utra lépett. A zsidók ellenségeik voltak, ebből következett, az is, hogy Istenüket is megvétette és az egész népet. Mikor azután, mondhatjuk nagy nehezen, elindult, akkor újabb akadályok gördültek útjába. A zsidó király nem tudja meggyógyítani. Mikor azután a prófétához megy, az ki sem jön elébe, hanem csak utasítja, hogy fűrödjön meg a Jordán vízében. Csak egy hajszálon mulott, hogy nem bukott bele ebbe a kísérletezésbe is. Tudniillik ezt már azután teljesen méltóságán alulinak tartotta, hogy övele, a nagy hadvezérrel, úgy bánjanak, mint egy szimpla emberrel. Még jobban ragaszkodott énjéhez, mint gyógyulásához. Csak a szolgálói rábeszélésére tette meg »Canossa útját«.

Amikor így az utolsó gögjét is odaadta, akkor tudott Isten segítőlég életébe nyulni. Az Ur segítségével minden várákoszon felül való volt. Megtapasztalta, hogy van egy élő Isten, aki ha itt az ideje, lehajol hozzánk és megkönyörül rajtunk. Oly mély változást idézett elő szívében, hogy a volt pogány, most mint az élő Isten harcosa megy hazájába. Most már nem is szolgál pogány Istenének. Mily örömet és békességet jelent egy embernek így a sötétségből a világosságra, a bizonytalanságból a bizonyosságba, a boldogtalanságból a boldogságba jutni, azt csak az tudja, aki átélte. Az egész világgal szeretné az ember tudatni, a mikrofonba belekiáltani, hogy az aether hullámai vigyék el a legtávolabb levő boldogtalan szívbe az örömhirt.

Kedves olvasóm, nem gondold, hogy az Ur a te bélpoklosságodat, ami talán a boldogtalan házaselet, a betegséged, a szegénységed is, eszközül tudja felhasználni az Ő dicsőségére és a te boldogságodra. De akkor le kell szállnod az önismeretnek, a bűnbánatnak és az Isten szava iránti engedelmisségnek a legmélyebb fokára. Ha így megalázzuk magunkat Isten és ember előtt, akkor Ő ígéretéhez hiven, fel is magasztal. Ha töredelmes szívvel hívjuk segítségül nyomorúságunk idején, akkor egész biztosan megsegít és mi nem tudunk akkor betelni az Ő dicséretével.

H. H.

Midőn III. Frigyes német császárt megkérdezték, hogy szolgálai közül kit szeret a legjobban, azt felelte:

— Azokat, akik Istent jobban félik, mint engem.

Válasz a Krisztust gunyolónak

Angolország fővárosában, Londonban az utcákon is hirdetik az evangéliumot. Egy ilyen utcai evangéliumhirdetés alkalmával a hallgatók egyike, aki a hitnek és vallásos életnek gunyolója volt, így kiáltott az evangéliumot hirdető prédikátor felé: »Az az ember, aki a világítógázt feltalálta, több hasznot hozott a világ népének, mint az ön által hirdetett Krisztus«. E gunyos kijelentésre a hallgatók könnyen gondolkozó része hangos nevetésben tört ki.

A prédikátor az előadást egy percre félbehagyva, így kiáltott a tömeg között álló gunyoló felé: »Azt tanácslom a közbeszóló gunyolódnak, ha majd halálos ágyán a halállal vívódik, hívja segítségül a világítógáz feltalálóját, hogy tőle nyerjen vigasztalást és reményt. Én majd Jézus Krisztust, lelkemnek megváltóját s Üdvözítőjét hívom segítségül.« A gunyoló, valamint a könynyelmű nevetők megszeppenülve elhallgattak. Sok szerencsétlen, hitetlen ember él e világon, kik gunyt üznek Istenből. Krisztusból és az evangéliumból. Ez eljárásukkal vizsgáznak le istennélküli, hitetlen életükről, nem gondolva arra, hogy egykor minden embernek meg kell állania Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-kik elvegye jutalmát annak, amit földi életében cselekedett, jót, avagy gonoszt. Vajha megtanulná mindenki, aki Krisztusból, az evangéliumból és a hívő életből eddig gunyt üzött, hogy az utolsó ítélet nagy napján minden hiábavaló szóról Isten előtt számolnia kell. És ekkor minden bűnös cselekedet és beszéd vádló tanuként fog fellépni ellene: ha addig bűnösségének tudatára nem ébred és töredelmes szívvel fel nem kiált a publikánussal: »Isten! Irgalmas nekem, bűnösnek!« »Isten angyalainak örömük van a bűnös ember megtérésén.«

Prédikátoraink őszi találkozójukat szept. 22—24-én tartják meg Györkönyben. Ezen összejövetelek már évek óta különös áldást jelentettek nemcsak a gyülekezet számára, hanem egyénileg a prédikátorok számára. Nincsen nagyobb áldás számunkra, mint a közös imádság egymásért és a munkájukért. Ez azonban csak úgy válik lehetségessé, ha időnként találkozunk és egymással megbeszélhetjük azt, ami mindnyájunkat közösen érdekel, az Ur országának nagy ügyét.

A németországi Centrál-konferencia szept. 16—20-ig tartotta meg első ülését, Nuelsen dr püspök ur elnöklete alatt. Ez a konferencia azért birt elsőrangú fontossággal, mert most kellett az új rend értelmében az első német püspököt megválasztani. Nuelsen püspök ur kívánságára ezen az ülésen résztvettek a missziói konferenciák Szuperintendensei is, közöttük a magyar is. A legközelebbi számunkban néhány sorban beszámolunk ezen fontos gyülelésről.

A szerkesztő augusztus havában súlyos betegségen esett át. Egy hétig kórházban és két hétig Budakeszin részesült gondos ápolásban. Istennek hála, már csaknem teljesen helyreállt egészsége, bár a sok fájdalom és tartós láz eléggé megviselték szervezetét. Egy ideig még pihenésre lesz szüksége az orvosok véleménye szerint.

Az Údv hadserege a közelmúltban egy új női otthont létesített. Ebben az otthonban igen előnyös feltételek mellett nyerhetnek elhelyezett rövidebb, vagy hosszabb időre is magányos, vagy átutazó nők. Bővebbet a főhadiszálláson lehet megtudni.

Miss Amerika nyolc férje. Az 1927-ik évi Miss Amerika, aki most 27 éves, férjhez ment. Legujabb férje angol ember, Arthur Gould-Porternek hívják. Az egykori szépségkirálynő mult évben vált el hetedik férjétől és akkor kijelentette, hogy soha többet nem megy férjhez, de néhány nappal ezelőtt visszavonta tavalyi fogadkozását, mert mint mondja, nem tud férj nélkül élni. Az 1927-es Miss Amerika az anyakönyvbe előző házasságai révén szerzett hét nevén írta be magát. Most ehhez járul még új férje kettős neve. Eddig az első házassága tartott legtovább, összesen egy évig és 12 napig. A legrövidebb mindössze három hétig tartott. Nem lehet tudni, hogy meddig marad meg az új házasság kötelékében, de akik ismerik, biztosra veszik, hogy a férjek sorozata még nem zárult be és mi még hozzátehetjük, hogy ez a jobsorsra érdemes hosszunevű hölgy az élet könyvében egyik néven sem fog szerepelni, ha a földi hiúságok karmaiból Jézushoz nem menekül. Hol lesz szépsége, hire néhány év, vagy talán hét múlva. És vajjon te, kedves olvasóm, a Jézussal való közösségnél és barátsággnál nem becsülded-e többre a test dolgait, az emberek véleményét és azt, hogy beszéljenek rólad?

Fürdenek a hinduk. Az indiai Allahabadban a jámbor zarándokok százazrei érkeztek, hogy megfürödjenek a Ganges szent vizében Ardh Kumbh Mela ünnep alkalmából, amelyet minden tizenkettedik évben ülnek meg és amely egy hónapig tart. A hatóságok számítása szerint legalább hárommillió ember fürdik ez idő alatt a folyóban, amelynek partján óriási sátor- és kunyhótáborot építettek a zarándokok szállásául. Szegény hinduk! Mennyivel könnyebb a mi helyzetünk, nem kell messziről zarándokolni, nem kell tulszufolva egy folyóparton szorongani, Jézushoz bármikor, bárhol, bármely körülmények között mehetünk. Kedves olvasóm, kihasználod-e ezt a drága, Istentől adott alkalmat?

De ennél a szomorú hírnél fölmerül egy másik kérdés is. Vajjon ilyen lelki vakságban élnének-e ott az emberek, ha a köztük lakó, magukat keresztényeknek mondó lelkek valóban krisztusi módon élnének egy megszentelt és bizonyágtevő életet? És vajjon mi komolyan és állhatatosan imádkozunk-e, hogy Jézus igaz és hü-

tanítványainak bizonyságain keresztül, az evangélium napsugara bevilágítsa a lelki sötétségbe?

Máglyára feküdt, mert részegsége miatt kiszufolták. Egy szabadkai kovácmester italos ember volt, amiért ismerősei állandóan csufolták. Ez annyira elkésérette a kovácmestert, hogy elhatározta, megváltik az élettől. Szerklán este önkívületig részeg állapotban felmászott a háza udvarán lévő szalmakazal tetejére, majd meggyújtotta a kazlat. Az elősiető emberek még idejekorán eloltották a nehezen égő, nedves szalmát. Legnagyobb meglepetésükre a kazal tetején mély álomba merülten találták a kovácmestert. A rendőrség gyujtogatás miatt eljárást indított a részeges kovácmester ellen, aki kijelentette, hogy máglyahalálával bosszút akart állni azokon, akik őt csufolták. Szomorú példánya ez a történet annak, hogy hogyan szüli az egyik bűn a másikat. A részegség a gyujtogatást, a verekedést, gyilkosságot. Hasonlóan a többi is, az irigység a haragot, harag az ellenségeskedést, stb. A szemek kívánsága a lopást, a paráznságot és a teljes bukást. Oh, azért kedves lélek, ha egy bűn megfogott, menekülj vele Jézushoz, ne akard leplezni, magad gyógyítani, hanem Megváltódnál keress menedéket, ki vár téged, hogy megszabadítsa e nyomorult helyzetből.

A halálra gondolt — lefordult a székről és meghalt. Mucsi községben különös körülmények között halt meg egy 52 éves gazda. Az istállóban beszélgetett béreslegényével és azt mondotta, hogy most éppen arra gondol, hogy a halál bizony mindenkiért váratlanul jön. Ebben a pillanatban szívéhez kapott, összerogyott és pillanatok alatt meghalt. Szívzélhűdés ölte meg. — Vajjon te gondolsz-e arra, hogy te érted is jön? És készen vagy-e?

A fegyencek műveltek akarnak lenni. Londonból jelentik: Sanford Bates, az Alcatraz-szigeti fegyenctelep — Amerika ördög-szigete — igazgatója kijelentette, hogy a telep harminc legveszedelmesebb fegyence a kaliforniai egyetemen tanul levelezés útján. Az igazgatóság nem ellenzi a közrend ellenségeinek tudomány-szomját. A fegyencek között több nagy tehetség, sőt lángész is akad. — Arról nincsen szó, hogy hányat mentettek meg az örökélet számára. Sem arról, hogy ezen igék alapján, hogy: — Az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít. (I. Kor. 8:1.)

Kiadó: Keresztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezet.
Budapest, VI., Felső Erdősor 5.

Megjelenik évente tizszer.

A szerkesztésért és kiadásért felelős

Tessényi-Jakob János.

Budapest, VI., Felső Erdősor 5. III. 28.

Nyomta: Faragó Imre könyvnyomdája Kispeszt,
Üllői-út 85. szám. Telefon: 1-469-41.